

lhůt za nastalou. Z toho však třeba dovoditi právní závěr, že žalující strana nebyla oprávněna spornou směnku dnem 15. března 1936 učiniti splatnou a ji v době podání žaloby uplatňovati na tom základě, že dluh v té době nebyl splácen podle úmluvy. Uplatňuje-li žalující strana ztrátu lhůt pro opožděné zaplacení splátky prosincové, nelze uznati toto stanovisko za správné, protože žalující strana později, v únoru 1936, přijala pro budoucí směnky splátkové, v čemž třeba spatřovati mlčky projevenou vůli žalující strany, že ztrátu lhůt pro opožděné splácení prosincové splátky nechce uplatňovati. Z těchto důvodů bylo třeba dovolání vyhověti a obnoviti rozsudek soudu první stolice. Soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz jen pro tentokrát, leč dodatek tento nemá právního účinku, poněvadž zrušení platebního příkazu směnečného má vždy účinek konečný.

Čís. 15494.

Byla-li pozůstalost již pravoplatně odevzdána, nemůže dědic žádati ani jménem zůstavitelovým, ani jménem jemu již odevzdané pozůstalosti o knihovní vklad práva zástavního pro pohledávku patřící zůstaviteli, nýbrž jen jménem vlastním.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, R II 423/36.)

Srov. Sb. n. s. čís. 15053.

Navrhovatelka zažádala o záznam práva zástavního pro sebe a svého manžela Otakara P-a pro pohledávku 70.000 Kč, kterou oba společně poskytli spoluvlastníkům nemovitosti, o jejíž zavazení jde. Žadatelka při tom prokázala, že její manžel Otakar P. zemřel a že pozůstalost po něm byla odevzdána odevzdací listinou jí jako jediné dědičce. P r v ý s o u d žádosti vyhověl. R e k u r s n í s o u d žádost zamítl, pokud šlo o záznam zástavního práva pro pohledávku na zemřelého Otakara P-a připadající (35.000 Kč). D ů v o d y: Záznam zástavního práva lze povolití jen tehdy, je-li dostatečně osvědčena jak pohledávka, tak právní důvod pro zástavní právo (§ 36 knih. zák.). V souzeném případě zažádala navrhovatelka o záznam práva zástavního i ve prospěch svého zemřelého manžela, aniž se podle § 77 vykázkala plnou mocí nebo odevzdací listinou, z níž by přechod pohledávky jejího manžela na ní byl patrný. Navrhovatelka sama uvádí v návrhu svém, že polovici zápůjčky 35.000 Kč do pozůstalosti po svém zemřelém manželovi nepřihlásila, poněvadž prý manžel jí tuto svou pohledávku daroval a že pak, až záznam práva zástavního pro jejího manžela bude proveden, požádá u pozůstalostního soudu, aby vydal prohlášení, na základě kterého se převádí ona polovice na ni. Z tohoto jejího udání vyplývá, že opírá svou legitimaci o darovací smlouvu, že proto tuto polovici zápůjčky do po-

zůstalosti nepřihlásila a že tedy odevzdací listinou k návrhu o záznam pro tuto polovici zápůjčky legitimována není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu do zamítavé části usnesení.

Důvody:

Okolnost, zda navrhovatelka polovinu ze zápůjčky na zemřelého manžela připadající přihlásila k pozůstalosti čili nic, jest nerozhodná, neboť i jmění, které nebylo v pozůstalostním řízení a vyskytne se teprve dodatečně, není pozůstalostí ležící, nýbrž patří již dědicům, jimž pozůstalost byla odevzdána (srov. rozh. čís. 458 Sb. n. s.) a odevzdací listinou přestala tudíž právní osobnost pozůstalosti jako takové. Nemohla proto navrhovatelka stran této poloviny o knihovní zápis žádati ani jménem mrtvého již manžela, což jest právně nemožno, avšak ani jménem pozůstalosti, která v té době jako samostatná právnická osoba již neexistovala, nýbrž měla a mohla žádati o záznam zástavního práva pro celou pohledávku 70.000 Kč výhradně jen ve svůj vlastní prospěch. Neučinila-li tak, neposoudil rekursní soud věc nesprávně po stránce právní, když povolil zápis jen stran poloviny celé pohledávky, t. j. 35.000 Kč, o který dovolací rekurentka žádala vlastním jménem, kdežto ve zbývajících části žádost zamítl.

Čís. 15495.

Odpůrčí nárok proti zřízení věna.

Slib věna z doby před sňatkem nemá pravotvorný a závazný účinek, nebyla-li osoba podle zákona zavázána k vyvěnění vzhledem k stavu svého jmění povinna splnění zákonný závazek k zřízení věna. Slib věna za takových okolností učiněný jest bezplatným opatřením, jemuž lze odporovati podle § 4 čís. 1 odp. ř.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, Rv II 383/35.)

Žalobce přednesl, že matka žalované postoupila smlouvou postupní uzavřenou dne 2. května 1932 z hyperochy částku 150.000 Kč své žalované dceři po srážce knihovních a neknihovních pohledávek jediné za tím účelem a v tom úmyslu, aby nedošly uspokojení pohledávky žalobcovy, jež bezúspěšně proti matce žalované exekucemi vymáhal a aby takto bylo mu znemožněno vésti exekuci na onu hyperochu pro jeho vykonatelné pohledávky, ačkoliv žalovaná dobře věděla o jejich existenci i o tom, že pohledávky ty nebyly zaplacený do dne postupu z 2. května 1932. Žalobce proto žádá, aby postupní smlouva z 2. května 1932 byla prohlášena proti němu za bezúčinnou a aby žalovaná byla uznána za povinnou trpěti uspokojení pohledávek těch z oné hyperochy pro povinnou její matku vyplývající po případě aby byla žalovaná uznána za povinnou pohledávky ty zaplatiti. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a namítla, že sice v oné postupní listině z 2. května 1932 jest uvedeno,